

Pamflet

Núm. 10 (2.ª època)

SURT EL DISSABTE

Barcelona, 14 de març del 1936

Pamflet reclama:

La humanització del règim de presons i presidis.

La readmissió de tots els dependents i obrers acomiadats per causes polítiques.

La readmissió dels tramviàries que fa anys que foren acomiadats.

La readmissió i indemnització dels pagesos foragitats de la terra durant el bienni negre.

L'anul·lació de lleis, contractes i nomenaments il·legals.

Regència única per a organismes oficials i entitats populars de la Caixa de Pensions i Caixes d'Estalvis.

Contra la guerra, la nostra guerra

La guerra. Altre cop el perill de guerra. Amb totes les perspectives d'horror i angoixes, que plana damunt dels homes com un flagell còsmic. Que deixa milers i milers de cadàvers estesos pels camps, i milers i milers de mutilats, desferres de la vida, que cauen damunt del cos social que els ha de mantenir. Que destrueix pobles enters, províncies enteres; que arrenca cultius i fins fereix la terra i la fa eixorca. Que desfà els nervis dels homes que surten il·lesos de la lluita i rebaixa la moral i el sentit de solidaritat de la població civil.

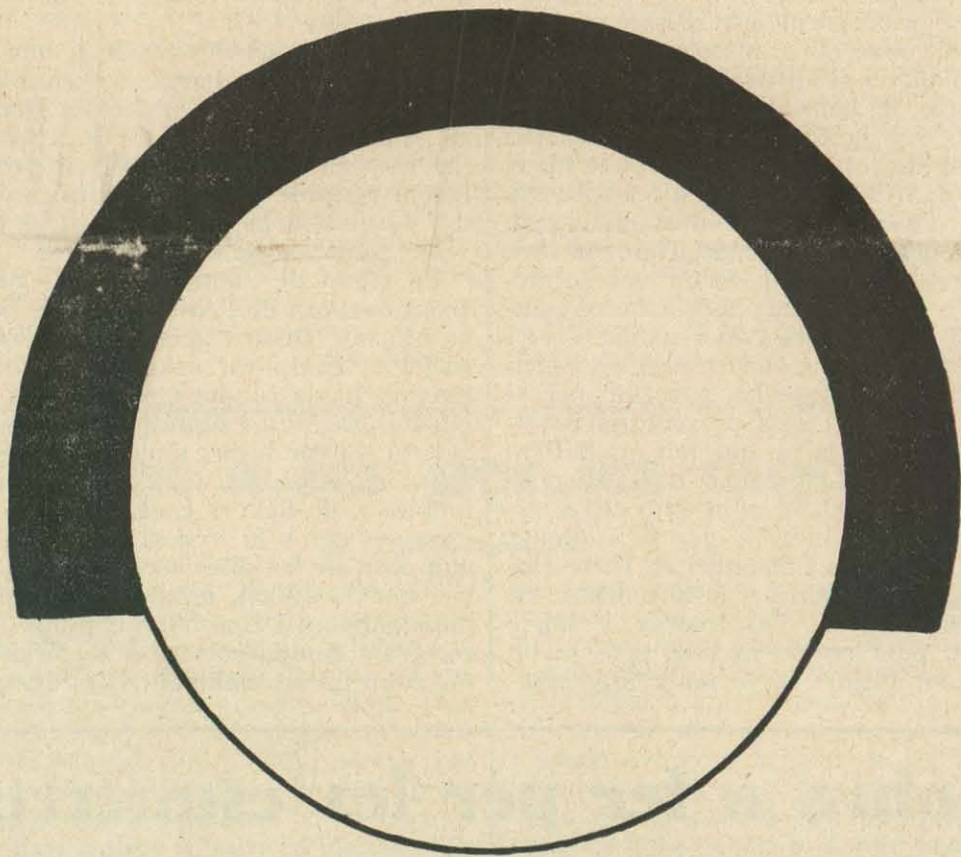
Hitler ha llançat damunt d'Europa el crit de guerra. Com ahir el llançà Mussolini. Com el llançà el Japó damunt de tot el món.

La guerra és el terme obligat de tots els feixismes. Les esquerres ho han dit mil vegades en llur propaganda, i els fets s'apressen a donar-los la raó.

El feixisme comença sempre per ésser la preparació de la guerra. Sota aquest signe reclutar les joventuts. Atrau i suggereix llur dinamisme, aviva el sentit d'hostilitat que és el suport de la lluita per l'existència en la forma més primària i malda per a destruir tot el vincle d'amor que s'ha creat entre els homes. Continuen la labor dels elements conservadors que no tenen altra finalitat ni aguant que el reviscolament i cura dels instints més baixos de l'home, aquells que l'acosten més a l'animalitat.

Tot ho perverteix quan ho manefleja l'esperit conservador i reaccionari. El nacionalisme, creació de la Revolució Francesa, que en abatere la Monarquia recobrà en la Nació la unitat del poble, ha esdevingut a les seves mans imperialisme, l'enemic aferrissat del nacionalisme. A l'impuls d'aquesta concepció absolutista camuflada sota un nom gloriós i de reivindicació humana, homes i pobles es llancen com a feres els uns contra els altres i en els moments de repòs en la lluita fa desconfiar els uns dels altres i perverteix el sentiment de convivència.

Vindrà? No vindrà la guerra? El perill

BON.

GASSOL

Ventura Gassol és el sentiment de la Pàtria catalana fet verb i passió. La paraula és flama perquè el cor crema al roig viu. És paraula i és acció: Prats de Molló, 14 d'abril, 6 d'octubre, presons, exili, presidi, fan de les imatges arborades larva d'un gest arborat. No és atabalament ni indiscreció qui les dicta, sinó consciència i fermesa d'un poble que es retroba i marxa a la seva fita amb l'ànim serè i abrandat alhora. Els discursos de Gassol són crits de convicció i poemes èpics. És el batallador poeta i la poesia de la batalla.

està ben present; ens estremy, ens ofega, ens fuetja. Milions de ciutadans s'ajassen amb aquest neguit, cada matí angiosos interroguen què ha passat mentre dormia. Junt a aquest ciutadà existeix qui confia en la guerra. A part d'aquestes joventuts enjogassades i enganyades l'espera el polític tèrbol i per damunt del polític tèrbol el seu patró, el fabricant d'enginyers bèl·lics.

Aquest és qui planeja la guerra. En la tragèdia passada fou ell l'únic que s'aprofità de la gran hecatombe. Els seus guanys foren immensos i per a arrodonir el negoci trafiquejava amb ambdós combatents. S'ha provat que els fabricants francesos i anglesos enviaven material als alemanys i viceversa. Ara mateix, Paul Faure denuncia al «Comitè de Forges» francès haver remès als alemanys vint-i-quatre milions de tones de mineral per a fabricar altres per a la pròxima guerra amb França.

Però la guerra passada determinà la vinguda del bolxevisme i unes quantes nacionalitats oprimides recolzaven la llibertat. De la pròxima cal esperar els mateixos resultats. Però avancem-nos per a estalviar feina i víctimes i quan els directores de la política mundial a sou dels fabricants de canons i municions decideixin el carnatge que els ha d'enriquir, trobin l'altra internacional, la dels obrers i la dels pobles irredents, que de bell antuvi fan la guerra pel seu compte. A la seva mobilització contestem amb la nostra mobilització.

Homes que teniu consciència de les vexacions i opressions que sofriu, que heu aixecat en el vostre cor l'esperança d'una deslliurança, que heu bastit en el vostre pensament una nova justícia, marxeu al lloc de compromís que us mana l'ideal.

Pobles que sentiu i us adoneu que sou dominats, que teniu una llengua, un esperit, un daler que no s'avé amb el de l'Estat opressor, revolteu-vos quan aquest Estat us reclami per al front bèl·lic.

Si hi ha d'haver guerra, fem la nostra guerra.